

COMUNITAT CRISTIANA DEL
MONESTIR DE SANT PERE
DE LES PUEL·LES

full informatiu

glí, 55 – BARCELONA – tel. 93 038 915
www.benedictinessantperepuelles.cat
2a època – núm. 143 – maig 2016

L'alè que dona vida

Allò que ens caracteritza com a humans en comparació amb els altres éssers vivents no és el fet de néixer, alimentar-nos, créixer, reproduir-nos i morir sinó el fet de pensar, estimar, crear, obrir-nos a la transcendència, fer-nos preguntes, comunicar-nos, moguts no únicament per l'instint sinó per la capacitat de discerniment i autodeterminació. Aquestes possibilitats ens constitueixen com a persones, éssers inseparablement materials i espirituals.

L'esperit de cada persona és com el seu alè vital, i per tant la més profunda comunicació i comunió entre les persones és la que s'estableix en el nivell de l'esperit.

Per això no és estrany que la tradició judeocristiana que atribueix a Déu la dimensió personal, i que de la pols va fer néixer l'home a imatge seva, parli sempre de l'Esperit de Déu, de l'Alè de Déu

que visita i habita en el cor dels humans i des de dins els estimula i empeny a actuar en la línia de la saviesa que li és pròpia i encén en ells el foc del seu amor creador i comunicador de vida que constitueix la seva més íntima identitat.

«Rebeu l'Esperit Sant», va dir Jesús ressuscitat als seus deixebles «el vespre d'aquell primer diumenge» i ens ho diu avui i cada dia a nosaltres. Deixem-nos abrindar per aquest foc d'amor, deixem-nos omplir d'aquesta saviesa perquè puguem parlar amb un llenguatge entenedor, perquè ens sentim formant part d'un mateix cos.

Deixem-nos configurar per aquest Esperit de Déu com Jesús va deixar que configurés el seu esperit, la seva vida i la seva actuació, i per això el va posseir en plenitud i el va poder vessar sobre nosaltres.

MATEU TERRATS

TROBADA DE LA COMUNITAT del diumenge 13 de març de 2016

Presentació de la Fundació Ared

El dia 13 de març passat es va fer la trobada de la comunitat i, tal com estava previst, es va presentar la Fundació Ared, a qui donem suport econòmic ja fa bastants anys. Vam tenir amb nosaltres Elena Alfaro, una persona que hi treballa des dels seus inicis amb un gran entusiasme i entrega, i ha anat seguint el creixement i l'evolució d'aquesta Fundació. Us oferim un resum del que ens va explicar.

La Fundació Ared va néixer fa vint anys amb l'objectiu de promoure les persones en risc d'exclusió social, fomentant la seva autonomia, per aconseguir la seva integració social i laboral.

Treballa principalment amb persones procedents de centres penitenciaris, en un 80% dones. Després de vint anys de feina, ja es pot considerar una entitat mitjana-gran:

- ✓ té 60 persones assalariades;
- ✓ l'any 2015 han atès 1.050 persones, oferint-los cursos de formació;
- ✓ de les 1.050, 339 han trobat feina.

Dels projectes, va destacar per una banda **Salta Confecció**, empresa d'Inserció creada el 2006 per donar una oportunitat a les persones que han rebut formació en confecció industrial.

Per altra banda, **Salta Catering**, empresa que ofereix càtering de qualitat a empreses i entitats. Entre les dues empreses, han pogut contractar 55 persones provinents dels seus cursos de formació. Des de fa uns anys, han pogut muntar dins les instal·lacions d'ARED un forn, que proveeix tot el pa i dolços dels càterings que serveixen i dona feina a més persones.

També ens va explicar el **Projecte La Llavor**: es tracta d'una casa cedida per la Congregació de les Filles de Maria Auxiliadora amb el suport també de la Fundació Benallar. La casa està ubicada al barri de Sant Genís dels Agudells, a prop de l'Hospital Vall d'Hebron, i ofereix allotjament a dones d'origen immigrant, soles amb o sense càrregues familiars, dones en situació penitenciària en les últimes etapes de compliment de condemna, persones amb necessitats urgents que acudeixen a la xarxa pública de serveis socials.

A banda de la part més teòrica, va anar posant noms a cadascun d'aquests projectes. Va agrair molt l'ajut que rep per part de la comunitat de Sant Pere, i va explicar que tot i que el seu desig és que la Fundació s'autogestioni, de moment tots els ajuts que reben són molt benvinguts i necessaris. Ens va portar una bona mostra dels productes del forn d'Ared per esmorzar.

PAOLA JUBERT

Centre Educatiu Francesc Coll, Guatemala

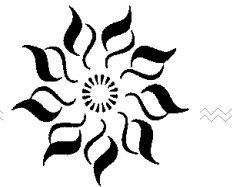
Projecte d'ajuda al Centre Educatiu Francesc Coll, de les germanes dominiques de l'Anunciata al barri Relleno Sanitari, o sigui, *el basurero* de la ciutat de Guatemala

Fa uns mesos ens van demanar de col·laborar en una ajuda per a aquest centre. Com sabeu, es tracta de pagar durant un curs el sou de la persona encarregada de preparar i distribuir els aliments als nens perquè no li han concedit la beca que tenia i l'escola, que és molt pobra, no disposa de mitjans per fer-ho.

El pressupost és de 3.218 euros dels quals ja s'han recollit 2.105.

Moltes gràcies per la vostra generositat. Esperem que aviat els puguem donar tota la quantitat que necessiten. Animeu-vos!

~ ~ ~ *Des de la reflexió* ~ ~ ~

Entorn de la conversió ecològica

Des de fa anys, i cada cop més sovint, els mitjans ens parlen de crisi ecològica, de canvi climàtic global, d'extermini d'espècies, d'extinció de pobles indígenes, [...] en uns termes que poques vegades ens permeten valorar quina gravetat tenen realment ni, sobretot, quina relació tenen en les nostres vides.

Avui voldria mostrar-los que, en efecte, la crisi ecològica és greu i té unes implicacions molt serioses. Voldria recordar també que el magisteri de l'Església sobre la conversió ecològica és clar i no dona peu a equívocs. Una prova es l'encíclica *Laudato si*. [...]

Alguns llibres de l'Antic Testament, com el Deuteronomi, forneixen uns criteris d'extraordinari valor pel que fa al que ara en podrien dir la gestió sàvia dels recursos naturals, uns criteris que podrien inspirar unes polí-

tiques molt més prudents, justes i efectives que les que ara tenim, com han destacat nombrosos autors. [...]

La Comunitat europea demana essencialment, un esforç de consciència i de responsabilitat: un esforç per ser conscients dels efectes negatius que el nostre estil de vida i les nostres decisions quotidianes poden tenir, no sols al nostre país, sinó en moltes altres parts del món, i no sols envers altres éssers humans sinó envers la resta d'éssers vius. I un esforç de responsabilitat, per adoptar, amb coratge, els canvis que calgui per reduir, tan com sigui possible, els impactes que la nostra manera de viure, insostenible i insolidària, causa damunt dels pobres i marginats del món. Perquè els problemes ambientals reflecteixen, en el fons, greus problemes morals.

Des de una perspectiva bíblica, que reconeix que tota la creació és *bona* o *molt bona*, el món és cada vegada més profanat, el símbol és cada vegada més opac. La *cara germana* Terra, de sant Francesc d'Assís, ha esdevingut, per la ideologia materialista (sigui capitalista o comunista), un simple recurs natural desproveït de valors intrínsecs, que es compra i es ven, sense escrúpols ni miraments per als nostres contemporanis, i menys encara per als nostres descendents. És en aquest context que la doctrina de les quatre virtuts cardinals revela tota la seva actualitat i vigència. La prudència, la justícia, la fortalesa i la templança forneixen, com han reconegut eminents economistes i ecòlegs, un ensenyament meravellosament subtil i realista, que és indispensable a l'Occident culturalment cristià per fomentar un estil de vida on tenir el *suficient* sigui considerat un bé, i posseir *més del que és suficient* un mal.

Però els dons de la Creació no sols sostenen les nostres necessitats bàsiques —aire, aigua, aliments, aixopluc, etcètera—, sinó que la contemplació de les seves inescotables meravelles dóna resposta a una necessitat espiritual pregonia inherent a tots els éssers humans: la de veure i viure la natura com a obra i manifestació divina, és a dir, com a teofania, amb la qual, com a fills de Déu que som, podem entrar en comunió.

En una època on, per primera vegada, la major part de la societat ha esdevingut urbana i ha perdut el vincle existencial amb els majestuosos cicles i ritmes de la natura, la necessitat de restablir el contacte pregon amb la Creació, potser és encara més preemptòria. Però aquesta necessitat que molts pensen que és física o psicològica, també és espiritual, perquè l'ésser humà és una unitat indivisible. Per això l'Església hauria d'ajudar als creients a superar la relació epidèmica amb la natura, a apropar-s'hi amb respecte reverent i a donar-los les claus necessàries per poder percebre-la com

icona del rostre de Déu, —com deia sant Joan Damascè— i viure-la com a font de regeneració espiritual.

JOSEP M. MALLARACH

Extret d'una conferència als monjos de Poblet

Testimoniatge

Òscar Camps

Òscar Camps, guardonat amb el premi Català de l'Any del 2015, és el fundador i director de l'ONG badalonina Proactiva Open Arms. Coordina un grup de voluntaris que han anat de manera desinteressada a l'illa de Lesbos per evitar la pèrdua de més vides humanes a les seves costes.

En una entrevista va explicar què el va moure a fundar aquesta ONG. Personalment vaig plorar moltíssim en veure unes fotos de menors refugiats ofegats surant en una platja. Això va passar abans de la mort de l'Aylan Kurdi.

«És difícil pair això. sentia ràbia i impotència». Em vaig preguntar si realment podia fer alguna cosa més que plorar i maleir governs i administracions. Tenia uns diners estalviats per comprar-me un veler de segona mà. Vaig consultar-ho a la família i tots em van donar suport en la meua decisió d'anar-hi a ajudar fins que se m'acabessin els diners. L'endemà vaig preguntar al meu equip de professionals si volien acompanyar-m'hi. Tots s'hi van adherir i d'ara endavant la nostra missió seria facilitar el desembarcament dels refugiats siguin quines siguin les condicions de temps i mar, rescatar tots els que caiguin o es tirin al mar per desesperació. i ajudar també les embarcacions que estiguin a la deriva, col·laborant amb la resta d'organitzacions que operen allà i en tot el que estigués al nostre abast però, sobretot, evitar patiment als nens.

Com és el rescat d'un refugiat quan és a l'aigua, probablement sense armilla salvavides i sense saber nedar?

L'aigua sempre és un element hostil, qualsevol intervenció a l'aigua comporta risc i perill, el rescat d'una persona adulta vestida amb roba d'abric i calçat no és mai senzill. Si la distància a la qual cal intervenir és superior als 250 metres, el rescat es convertirà en una tasca àrdua, si a sobre el mar està mogut, a més el pànic de la víctima no hi ajuda, així que un final feliç dependrà de la destresa del socorrista. No m'hauria imaginat mai que les emocions

fossin tan fortes. **La mirada d'una mare quan et lliura el seu nadó et causa una sensació indescriptible.**

Què és el primer que fan els refugiats quan arriben a la platja?

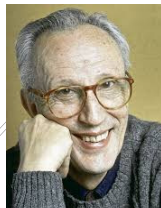
Alguns es tiren a terra esgotats. D'altres ploren com nens desconsolats i s'abracen. D'altres fan gestos de no tornar enrere mai.

La nit de l'entrega del premis l'Òscar Camps va rebre el guardó aclaparat. «No estic acostumat a parlar, sóc més de fer», durant la seva intervenció, es va preguntar si mereixia el guardó. «**Tant de bo no me l'hagués merescut mai.** A Lesbos, el meu equip i jo mateix hem vist la gran passivitat d'Europa respecte d'un drama que succeeix a les seves costes», No va escatimar crítiques als mandataris europeus, als quals va censurar la seva «flagrant passivitat davant un drama que succeeix diàriament», però va centrar les seves paraules en les víctimes: «Hem vist morir famílies senceres». «**L'Europa de la llibertat i els valors ha naufragat.**»

Visiblement emocionat, va retre homenatge als voluntaris de l'organització, una gent, va dir, que ha aconseguit «moltes més coses que els governs europeus del segle XXI, va assenyalar que ells, amb uns pocs voluntaris, havien fet més per la crisi que vint-i-vuit governs plegats. Va lamentar que a l'Egeu haguessin mort centenars de persones i que la UE hagués esmerçat els recursos en l'expulsió ostentosa i desproporcionada dels refugiats. Així mateix, va assenyalar que les guerres obligaven la gent a fugir de la mort.

I finalment va remarcar: «**Hem salvat vides cada dia, fem el màxim que un ésser humà pot fer per un altre: salvar-li la vida.**»

CARME VILLARROYA

En record

Recordant mossèn Josep Maria Ballarín Monset

Ens va deixar el dia 19 de març d'enguany. Tenia noranta-sis anys. Capellà custodi del santuari de la Mare de Déu de Queralt durant molts anys, actualment residia a Gósol. Escriptor prolífer, autor d'uns quaranta llibres, escriure es va convertir en bona part en la seva tasca pastoral. Persona de valors, de discurs prolífer i controvertit, sabia parlar de Déu als homes perquè l'entenguessin. Un dels seus últims missatges preparant el seu propi funeral ha estat aquest: «No tingueu por de Déu». «A reveure».

Tot recordant-lo amb agraïment, reproduïm una pregària estreta d'una obra seva fonamental, el llibre *Francesco*.

La baldufa

La Fe és tot teia.

L'Esperança és tot tendresa.

La Caritat és tot ombra.

La noia lletja aguanta i aguanta que els nois no li diguin res. Després se'n va a cuidar leprosos i aguanta, aguanta, aguanta; o es torna una mossa endurida i eficient, capaç de portar una màquina de segar, de governar una oficina, de fer una escola amb mètodes terriblement perfectes. I sempre hi pot haver amor.

El nonjo arraconat aguanta, aguanta i aguanta les intemperàncies dels germans. Es dóna a l'oració, a la penitència, i que no l'amoinin; o es rebel·la, rondina, fa safareig i estudia la Regla i el dret canònic perquè no el puguin atrapar. I sempre hi pot haver amor.

La dona bastonejada aguanta i aguanta i aguanta que el marit li pegui. Voltada de fills amb mocs; o torna les bastonades i té fills com qui té soldats. I sempre hi pot haver amor.

L'home compromès pacifista a ultrança es passeja amb cartells pel carrer. Que passi el que passi, però que no esclati la bomba, aguantar i aguantar; o algú fa la guerra perquè la guerra és l'única manera que governi qui ha de governar, és l'única manera d'imposar un ordre. I sempre hi pot haver amor.

Al màrtir li fan empassar plom i li tallen el coll. Aguanta i aguanta i aguanta per amor a Jesucrist. I sempre hi ha amor.

La caritat és una ombra que pot ésser a tot arreu.

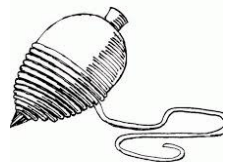
Hom plany i admira els acovardits que aguanten i aguanten i aguanten, perquè són còmodes, no destorben i per mica que facin se'ls pot dir víctimes. Hom tem i gairebé odia els violents que s'han tornat emperpallats i durs, perquè són incòmodes, i sempre porten perill de guerra.

Però la caritat pot a tot arreu. Pot ésser en el bastonejat i en el bastonejador, el màrtir i en el botxí. Amagada i fosca dintre de cada home, a vegades només es coneix per una ombra en els ulls.

Us dono gràcies, Senyor, perquè m'heu fet un do: endevinar la mica de caritat que hi ha en els homes. Els sé comprendre i justificar. Sé veure el trosset de caritat que porten, per allà on se salven.

Però em cal trobar la caritat sencera. A la primera cruïlla de camins obriré els braços i em posaré a giravoltar com una baldufa fins que caigui rodó, de cara al camí que Déu vulgui.

Jo no sé pas on anar.

PREGÀRIA CRISTIANA AMB LA CREACIÓ

Senyor U i Tri, comunitat preciosa d'amor infinit,
ensenyeu-nos a contemplar-vos
en la bellesa de l'univers,
on tot ens parla de vos.
Desvetlleu la nostra lloança i la nostra gratitud
per cada ésser que heu creat.
Doneu-nos la gràcia de sentir-nos íntimament units
amb tot el que existeix.

Déu d'amor, mostreu-nos el nostre lloc
en aquest món
com a instruments del vostre afecte
envers tots els éssers d'aquesta terra,
perquè cap d'ells no és oblidat davant vostre.
Il·lumineu els amos del poder i del diner
perquè es guardin del pecat de la indiferència,
estimïn el bé comú, promoguin els febles,
i tinguin cura d'aquest món que habitem.
Els pobres i la terra estan clamant,
Senyor, preneu-nos a nosaltres amb el vostre poder
i la vostra llum,
per a protegir tota vida,
per a preparar un futur millor,
perquè vingui el vostre Regne
de justícia, de pau, d'amor i de bellesa.
Llot sigueu.
Amén.

Papa FRANCESC
Carta encíclica *Laudato si*